

Namiesto úvodu

Ako hovoriť o KOČ

Ako hovoriť o KOČ? Ako prezentovať toto dielo?

Prvá odpoveď na túto otázku znie: V slobode a pravde.

Ak však máme hovoriť o diele KOČ konkrétne a toto dielo prezentovať ľuďom, musíme to robiť stále inak. Teda podľa toho, s akými ľuďmi sa stretávame. Koho máme pred sebou. Kto nás počúva. Každý má totiž iné problémy, iné starosti, pochádza z iného rodinného prostredia... Ťažko teda nájsť nejakú spoločnú, všeobecnú formu.

Íde hlavne o to, že KOČ je životný štýl. KOČ máme žiť. Ak napríklad animátor hovorí, že kruciáta je pekné dielo, ale sám nie je jej členom, tak nie je nositeľom charizmy, je iba informátorom a odovzdávateľom informácie.

Niekedy ľudia toto dielo odmietajú, niekedy ho prijímajú. Dôležité je učiť ľudí životu v pravde a v slobode. A tu platí jedine osobné svedectvo. Osobný príklad životom a skutkami. A v nich prítomná krása dobrovoľnej obety...

Dôležité je hovoriť o KOČ tak, aby nás počúvajúci ľudia, aj jednoduchí, rozumeli a chápali, čo hovoríme. Treba jasne ukázať základy a myšlienku KOČ. Môžeme si pomôcť príručkou KOČ, ale nie informáciami, ktoré nie sú potvrdené alebo sú príliš subjektívne. Keby sme si prečítali príručku, tak by nebolo toľko mýtov a legend okolo KOČ. A koľko je tých zbytočných a dokonca škodlivých mýtov a legend...

Dobré je pripomenúť, že na Slovensku máme internetový portál www.kruciata.sk a informačný časopis ECHO KOČ.

K dispozícii je aj mnoho poľských materiálov. Joj, keby sa to všetko dalo preložiť do slovenského jazyka...

Keď hovoríme o KOČ, tak sa vždy pomodlíme k Duchu Svätému. On nám pomôže nájsť slová, ktorým ľudia budú rozumieť a ich aj prijímú.

KOČ – to nie je súkromná vec, ale Božie dielo. Boh koná a zasahuje do života ľudí. KOČ, to je zápas nie proti alkoholu a alkoholizmu, ale je to zápas o človeka a o jeho dôstojnosť.

O. Jozef Heske

Katechéza

Zoči-voči civilizácii smrti

Konzumná spoločnosť

Keď bol otec F. Blachnicki r. 1971 na zahraničnej ceste v Londýne, uvidel spoločnosť v západnom svete ako konzumnú a liberálnu. Tvrdil, že západný hodnotový a morálny systém premyslene a plánovane príde aj do štátov strednej a východnej Európy. A pritom vtedy všade spokojne vládol socializmus. Vtedy sa nikomu nesnivalo, že o 18 rokov neskôr nastúpia v Európe politické a spoločenské zmeny. Záchranu od záhuby a katastrofy videl výlučne a dôsledne v novom človeku, v novom spoločenstve a v novej kultúre.

Otec Franciszek spomína tieto príznaky katastrofy: ohrozenie životného prostredia, revolúcie hladných a chudobných, nebezpečie tretieho sveta, alkoholizmus a iné závislosti, sexuálna revolúcia, zabíjanie počatého života, samovraždy, vojny, nukleárne zbrojenie, rozklad tradičnej rodiny, rozvody, neúspech výchovného systému, mládež na okraji spoločnosti a pod.

Katechéza

Neskôr rozoberá podstatu systému konzumnej spoločnosti – charakterizuje ju výroba a spotreba, technicky postup v službe konzumnému postoju, nazeranie na človeka ako na súbor potrieb a zmyslov. Človek má neskôr dosahovať svoje šťastie cez uspokojovanie svojich potrieb. A všetko je len dočasné, chýba ozmer večnosti. Na matériu (hmotu) sa dáva viac dôraz než na duchovnú, vnútornú dokonalosť.

F. Blachnicki následne poukazuje na prvky systému konzumnej civilizácie: komfort bývania, príjemnosť nakupovania, vybudovaný systém obrazovej reklamy, chuť kupovať a mať na základe TV reklamy, celá sieť obchodných domov a hypermarketov, a to až tak, že vznikajú hotové obchodné mestské štvrte.

Hovorí tiež o farebnej TV a mäkkých kreslách ako symboloch konzumného postoja a spomína ľudské rozkoše: rýchle autá, diaľnice, lietadlá a letiská; uspokojenie vojnového inštinktu cez šport, filmový priemysel; uspokojovanie ľudskej senzáciechtivosti cez rôzne médiá; žiadostivosť tela, kde sex je zásadou pri vytváraní ženskej módy – a objavuje sa doslova všade.

Otec Blachnicki hovorí o celom systéme vytvárania umelých potrieb a prostriedkov, ako je nikotín, alkohol a drogy, ktoré zotročujú človeka. V rámci konzumného systému je spomínaný aj turistický, cestovný a dovolenkový ruch. Franciszek píše aj o technike a o tom, že všetko bude automatické, o vesmírnych letoch, o politike moci a panovania nad svetom, o nadvláde peňazí a koncernov.

Žijeme v dobe, keď sa tieto úvahy o. Františka naplňajú doslova pred našimi očami. Stojíme v konflikte s civilizáciou smrti, ktorá doslova vyháňa kresťanské hodnoty z verejného a spoločenského života.

Cirkev pokračovateľov

Zdá sa, že Cirkev je proti tomu všetkému bezmocná. A možno máme poslednú možnosť uvažovať nad procesom premeny spôsobu služby Cirkvi v tomto svete.

Blachnicki nám zanechal model, ktorý máme aktualizovať. Je to aj duchovný testament a úloha na naplnenie vízie živej Cirkvi. Vízia živej Cirkvi – to je sen Boha-Otca. Tento sen nás musí znepokojovať. Ak realizujeme svoju misiu a službu v Cirkvi, tak sme pokračovateľmi naplnenia túžby otca Františka.

Vždy musíme mať víziu cieľa, ktorý chceme dosiahnuť. Aj víziu cesty, po ktorej chceme kráčať. Otec túto zásadu silno premietol do formácie nového človeka. A to isté platí o obnove farnosti. Máme vierohodne ukázať, že Cirkev je znakom a nástrojom jednoty medzi ľuďmi a Bohom a medzi ľuďmi navzájom. Cirkev totiž prijíma všetkých ľudí. Jej misiou je uskutočňovať prikázanie lásky k Bohu a bližným. Veď Ježiš dáva poslanie nám všetkým (porov. Mt 28, 18 – 20).

Na začiatku 21. storočia predstavil bl. Ján Pavol II. sedem cieľov, ktoré môžeme dosiahnuť: svätosť; modlitbu; nedelňú Eucharistiu; sviatosť zmiernenia; prvenstvo milosti; počúvanie Božieho slova; ohlasovanie Božieho slova. Ovocím úsilia o dosiahnutie týchto cieľov je duchovnosť spoločenstva. A toto je výzva dnešných čias, ktorú máme prijať a uskutočňovať!

Výzva

Cirkev počas Veľkého Jubilea 2000 mala za úlohu a cieľ vierohodne ukázať svetu živého Ježiša Krista, a to cez spoločenstvo. Bl. Ján Pavol II. píše v dokumente *Novo Millennio adveniente* o duchovnosti spoločenstva. Učiniť Cirkev domovom a školou spoločenstva je výzva pre všetkých. Chceme byť verní Božím úmyslom. Odpovedať na najhlbšie očakávania sveta. Chybné si myslíme, že najlepšie by bolo hneď sa pustiť do práce.

Katechéza

No prv, než sa dáme do práce, potrebujeme posilniť duchovnosť spoločnosti. Potrebujeme formovať človeka a kresťana. Všade tam, kde sú kňazi a zasvätené osoby, všade tam, kde sú rodiny a spoločnosti. Naším vzorom pre duchovnosť spoločnosti je Najsvätejšia Trojica, v ktorej prevláda večná láska. Duchovnosťou spoločnosti je aj citlivosť na vzťahy s druhými v dôvere a láske.

Ako máme na to odpovedať? Najprv v duchovnej rovine a potom hľadaním inšpirácie, programov a vízií.

Dôraz sa kladie aj na význam laikov v cirkvi, ktorí sú v nej prítomní. Svoj význam má ekumenizmus. Tu si však uvedomujeme, že ohrozenie neprichádza zo strany druhých cirkví, ale z ideológie, ktorá sa nazýva konzumizmom a liberalizmom alebo aj postmodernizmom. Ľudia sú duchovne ohrození. Strácajú víziu duchovného cieľa, ktorým je spoločnosť s Bohom a s ľuďmi.

Benedikt XVI. v roku 2008 poukazuje na Cirkev ako dom slova, ktorý má štyri piliere: ohlasovanie slova, sviatosti, modlitbu a bratské spoločenstvo.

Aj v našom spoločenstve sa zdôrazňuje duchovná obnova farnosti, ktorá prebieha cez duchovnú obnovu jej členov. Význam majú tieto prvky duchovného rastu: Božie slovo, liturgia, modlitba, spoločenstvo a Svedectvo.

Aj v iných protestantských cirkvách sa vedie diskusia o tom, ako budovať Cirkev. V tom im pomáhajú tieto ciele:

- láska k Bohu sa má premieňať na modlitbu;
- láska k blížnemu sa má premieňať na službu;
- vyučovanie učeníkov sa má premieňať na evanjelizáciu;
- krst má premieňať na spoločenstvo;
- učenie má premieňať na zrelosť Kristovho učeníka.

A tak, keď Cirkev evanjelizuje, stáva sa početnejšou; keď zvelebuje Pána, stáva sa mocnejšou; keď sa z nej stáva spoločnosť, stáva sa teplejšou; keď vedie členov k učeníctvu, stáva sa hlbšou; a keď slúži, rozširuje sa.

V bolesti svätých, v bolesti veriacich...

Dnes sme svedkami toho, že sa vytratil zmysel pre posvätno. Veci, o ktorých sa nevedia diskutovať, sa zrazu otvárajú: napr. Boh ako Stvoriteľ, Ježiš Kristus ako jediný Spasiteľ, posvätnosť ľudského života a iné. To, čo bolo v minulosti samozrejmé, dnes už nie je.

Osoba pápeža je neustále atakovaná. Vedie sa duchovný zápas. A pápež zostáva plný pokoja a pokojom odpovedá na útoky namierené proti Cirkvi.

Pápež Benedikt XVI. obracia pozornosť na to, že pravda o Bohu víťazí a s tým príde úpadok modiel a bôžikov, ktorí dnes už majú nové tváre. Týmito bôžikmi sú napr. anonymné kapitály, terorizmus, narkotiká, ideológia šíriaca neviazaný štýl života v kontraste s manželstvom a čistotou. Pápež hovorí jasne: bôžikovia musia padnúť. Ale to je vždy spojené s bolesťou svätých, s bolesťou veriacich...

Spracoval o. Jozef Heske.

Porov.: Wodarczyk, A.: Oko w oko z cywilizacja smierci. In: Oaza. Pismo Ruchu Swiatlo-Zycie. 104 (V. – VI.) 2012. Katowice: Stowarzyszenie Diakonia Ruchu Swiatlo-Zycie. s. 28 –36.

Čin lásky

Na stránke www.kruciata.sk sme uverenili preklad rozhovoru s o. Maciejom Krulakom, Národným moderátorom KOČ v Poľsku. Obsahuje veľa praktických a konkrétnych otázok a povzbudzujúcich odpovedí.

• Je možné z kruciáty vystúpiť?

Kruciáta nie je organizácia. Do kruciáty slobodne vstupujeme a slobodne z nej môžeme vystúpiť. Základnou vecou je sloboda človeka. Pre druhých niečo môžeme, ale nemusíme urobiť. Na zodpovednú voľbu je potrebná vnútorná sloboda. Kruciáta je dielo slobody. Toto dielo vykonávajú ľudia, ktorí sú vnútorne slobodní. A adresátom tohto diela sú ľudia, ktorí potrebujú dar slobody.

• Aký zmysel má odovzdávanie deklarácií počas verejných stretnutí?

Ak sme pripravení na čin lásky, tak je to vždy dobré. Je to dobré aj vtedy, keď je to anonymné. Ale aby ten čin bol čitateľný, vyhlásený navonok, aby bol svedectvom, aby aj druhí ľudia videli Božiu moc a aby sa pýtali, či aj oni môžu urobiť takýto krok, je aj verejná forma dávania deklarácie veľmi potrebná (napr. v deň spoločenstva). Aj kniha skutkov oslobodenia je hmatateľným znakom Božieho konania. No do kruciáty môžeme vstúpiť každý deň. Znakom vstupu je, keď sa pod deklaráciu podpíšeme. Nemusíme čakať na nijaké spoločné podujatie.

• Aký je teda zmysel knihy skutkov oslobodenia?

Každý človek, ktorý chce byť slobodný a chce sa s ňou podeliť s druhými, je znakom slobody. Je slobodným človekom v Kristovi. Zázrak sa už stal. Preto vpisujeme meno a priezvisko tohto človeka do knihy skutkov oslobodenia. Aby sme zapísali nielen fakt členstva v kruciáte, ale aby sme zapísali konkrétny úkon vychádzajúci z viery. Nikto nie je vyradený z knihy, pretože tá nie je zoznamom členov, ale ukazovateľom Božích zázrakov, Božej moci, Božieho oslobodenia a ľudskej

odpovede na pozvanie k slobode.

• Je kruciáta protialkoholickým hnutím?

NIE! Nie je a nikdy ním nebolo. Je evanjelizačným hnutím (ako sa píše aj v príručke kruciáty). Keby bola protialkoholickým hnutím, tak by bojovala proti alkoholu ako takému, a v diele kruciáty ide predsa hlavne o zápas človeka a o jeho slobodu ako Božieho dieťaťa.

• Ak nepatrim do kruciáty, ale alkohol pritom nekonzumujem, aký zmysel má môj vstup do kruciáty, keď to pre mňa nie je žiadna obeta?

Keď sme členmi spoločenstva a rastieme vo svojich záväzkoch, tak je pre nás ľahšie byť dôslednými vo svojich rozhodnutiach. Tu nejde o to, aby nás obeta bolela, ale o to, že má byť v službe našej slobode a oslobodeniu našich bratov.

• Som členom kruciáty a niekto z rodičov alebo starších ma požiada, aby som otvoril víno, nalial do pohárikov alebo preložil fľašu z jedného miesta na druhé. Čo mám robiť?

Keď sme slobodní, tak prijímame rozhodnutia a tieto rozhodnutia osvietime svetlom rozumu, svedomia, Božieho slova, Ježiša Krista a spoločenstva Cirkvi. Členovia kruciáty nie sú bábkami ovládanými z centrály, ale učia sa prijímať samostatné rozhodnutia. Kresťan má predkladať všetky svoje voľby Bohu. Kruciáta nezotročuje, nezakazuje a neohraničuje. Vyzýva, aby sme mysleli, prijímali rozhodnutia a boli tvoriví v súlade s Božími úmyslami. Nikto z nás nezomrie ani biologicky, ani morálne, keď sa dotkne fľaše. Alkohol nepijeme, lebo sme dobrovoľnými abstinentmi. Naše svedectvo je väčším dobrom, preto ho nepijeme. Ak by to ale malo byť len čudáctvom, nie je vhodné preháňať to. Čosi iné je, keď nepijeme, nekupujeme a neponúkame alkohol, a čosi iné je, keď máme z kontaktu s „nečistým“ alkoholom poverčivý strach.

Podľa www.oaza.pl

Svedectvo

Ježiš, môj lekár tela a duše

Volám sa Vlado a svojím svedectvom chcem priblížiť moju úbohosť v predchádzajúcom živote. Hriech, ktorý ma ťažil dlhé roky, bolo moje opilstvo. No v prvom rade by som sa chcel poďakovať Pánu Bohu za nezaslúženú milosť, ktorej sa mi dostalo. Ježiš Kristus, ktorý uzdravuje a ani v dnešnej dobe pre neho nič nie je nemožné, má pred deviatimi rokmi oslobodil od veľkého a klamlivého hriechu opilstva a dal mi novú nádej. To, že je to veľký hriech, môže posúdiť len ten, čo to prežil a začal žiť ináč bez alkoholu vo veľkej dôvere, že mu to Pán Boh odpustil a pomôže mu, aby mohol napredovať v oslobodzovaní a žiť v pravde.

Alkoholik musí začať v prvom rade sám od seba a to v pokore; oslobodiť sa od svojich hriechov pokáním, prijímaním Eucharistie a postupom času zažije, že sa s ním niečo deje. Preto potrebuje otvoriť svoje srdce, ktoré len takto môže Pán Boh očistiť. Uvedomovať si slová, ktoré mňa naučil ešte môj starý otec: „Bez Božieho požehnania márne sú vaše namáhania.“ Tu nezáleží na tom, či som vypil veľa alebo trochu menej, ale o správaní voči svojmu okoliu a o príklade otca rodiny. Aj ja som urobil veľmi veľa chýb, a to najmä v manželskom živote. Lebo len pravda sama o sebe, keď to poviem nahlas v spoločnosti s Ježišom a jeho milosrdenstvom, ma vyslobodí od hriechov. Ale aj náš život sa iba takto môže zmeniť. Akýkoľvek hriech veľmi ovplyvňuje náš život, no ak sa nezamyslíme a nezastavíme, dostávame sa do zložitejšej situácie, z ktorej si už sami nakoniec nevieme rady.

Uvediem jeden príklad z mnohých, čo sa mi v živote v spojení s alkoholom stal. Manželka ma posielala na nákup. Dáva mi peniaze, ale aj upozornenie: Vráť sa čím skôr... Ja idem s dobrým úmyslom,

nechcem manželku sklamať, v poslednej dobe nám to dosť dobre klapalo. Všetko v poriadku nakúpim a s nakúpenými plnými taškami a s dobrým svedomím sa vraciam cestou domov. Stretávam však kamaráta, s ktorým sme sa dlhšie nestretli. Po krátkom rozhovore mi navrhuje: Poď na jedno pivko. Ja, ešte stále s dobrým úmyslom, veď čo mi môže jedno pivo urobiť, odchádzam do neďalekej krčmičky. Stretávame tam ďalších tzv. kamarátov, veľa z nich ma pozná z čias, keď som robil čašníka, takže vedia, že si rád vypijem. Rozprúdi sa hlučná debata, odznejú vulgárne slová, zabúdam na sľub voči manželke a zrazu riadne pripitý si konečne po troch hodinách zabitého času spomínam na nákup. Vtedy sa začnem neuveriteľne ponáhľať, aj keď v duchu viem, že to zasa bude riadne sklamanie, no ja si to vtedy vôbec neuvedomujem, lebo mi je fajn. Po príchode domov začnú výhovorky, klamstvá, zlostné výčitky zo strany manželky, ktoré nerád počúvam, hrubé slová a potom tresknutie dverami a oddych, ktorý si vraj zaslužím.

To je len jeden príklad nezodpovednosti manžela, ktorý si hovorí hlava rodiny. To som vám rozpovedal len jeden, možno stredný hriech opilstva, ale musím uviesť, že boli aj oveľa horšie. Po čase idem na svedč. Ako to len tomuto kňazovi vysvetlím, veď ma pozná: Od poslednej svätej svedč som sa asi sedemkrát opil. Pán farár sa ma už nič ďalej ohľadom tohto hriechu nepýta, som rád, vec je vybavená, mám odpustené (myslím si). Lenže keď sa nad tým zamyslím teraz, koľkých hriechov som sa vlastne dopustil? Odpovedám si – neskutočne veľa: opilstva, klamstva, nedodržania sľubu, nezodpovednosti, zlého využitia času, zanedbania detí, prítomnosti v okruhu ľudí, ktorí drzo, oplzlo a vulgárne rozprávali aj ohovárali a ja s nimi, krátením rodinného rozpočtu atď. Toto sú moje hriechy opilstva, ale sú

možno ďalšie, ktoré boli neúmyselne nevy povedané.

Spoločenstvo, ale aj kruciáta sú mi v tejto, ale aj iných situáciách veľmi nápomocní. Zmena kolektívu, v ktorom žijem teraz, ma naučila žiť duchovne, dalo mi to veľa, mne ako alkoholikovi, a nebyť spoločenstva, snáď by som takto bez zábran nebol ani nikdy hovoril. Preto sa teraz snažím neúnavne konať dobro a neustále mať na zreteli, že len konaním dobra tento dar, ktorý do nás vložil Pán Boh už pri našom narodení, môžem ďalej rozvíjať. Preto ho nechcem sklamať, veď som Božie dieťa, a to je moja veľká výsada oproti tým, čo žijú svetsky. Nikdy na to nesmiem zabudnúť, že žijem s dôverou v Duchu Svätom a že Pán Boh je nado mnou a zmloval sa, aby som mohol kráčať v ústrety kráľovstvu, ktoré nepochádza z tohto sveta. Kto si myslí, že je bez hriechu, klame sám seba a niet v ňom pravdy. Pán Boh vidí ďalej než my ľudia, nikdy na to nezabúdajme, lebo Božie milosrdenstvo je veľké a nekonečné...

A ešte jedno heslo nakoniec, ktoré si veľmi často pripomínam: „Kto sa nepolepší, nestretne anjela.“ (Myslím tým ľudí, ktorých mi Pán Boh poslať do cesty, aby mi pomáhali prekonávať ťažkosti a z víťazstva sa vedieť aj radosť.) Zlý je stále nablízku, na to pamätajme, no Ježiš je vždy víťaz a vie premeniť aj to zlé, čo si občas myslíme, na dobré. Amen.

Vlado Bujňák, KOČ Lipany

Správy

Ohliadnutie sa za pešou púťou KOČ do Levoče

V dňoch 6. až 8. júla 2012 sa uskutočnila v poradí už 11. pešia púť Kruciáty oslobodenia človeka.

Úvodnú svätú omšu koncebrovali v kostole v Starej Ľubovni o. Jozef Heske, národný moderátor Diakonie oslobodenia

HSŽ, a páter Roman Gažúr, hlavný predstaviteľ KOČ v Levoči. Po úvodnej svätej omši sa účastníci za krásneho slnečného počasia vydali na púť cez Nižné Ružbachy do Podolínca. Tam nás prijal páter Michal Zamkovský. Po krátkom občerstvení nás svojim požehnaním vypevnil na ďalšiu cestu. Putovali sme do Spišskej Belej, kde nás na noc prichýlil pán farár Petrek.

V sobotu ráno sme sa vybrali na druhú etapu. Išlo sa do Kežmarku, kde nás vo farskom kostole s Oltárnou sviatosťou prijal kežmarský pán dekan. S jeho požehnaním púť pokračovala do Ľubice, kde nás už tradične na malé občerstvenie pozvala pani kostolníčka. Predtým sme sa pravdaže pomodlili v miestnom kostole. Občerstvení a najmä oddýchnutí sme sa odhodlane pustili cez bývalý vojensko-výcvikový priestor Zálubica smerom na Mariánsku Horu. Ešte krátko prestávka v mieste bývalej obce Ruskinovce, poklona v malom drevenom kostolíku a už naše nohy smerovali k Mariánskej Hore. O chvíľu sa naše zraky upierali na horizont na Mariánsku Horu, a to dodávalo našim nohám síl. Po príchode do Levoče sme sa pomodlili v minoritskom kostole, posilnili sa pripraveným gulášom a nasledovala posledná etapa – výstup na Mariánsku Horu. Tam na nás už čakali v pripravenom stane kruciáty tí, ktorí sa pešej púte nemohli zúčastniť.

Tohoročná púť sa vyznačovala najmä tým, že počet účastníkov púte presiahol číslo tridsať, čo je takmer dvojnásobok v porovnaní s minuloročnou púťou. Prispeli k tomu aj médiá – rádio Lumen, Katolícke noviny a televízia LUX, ktorým aj touto cestou ďakujeme za medializáciu. KOČ

Z piatej púte KOČ do Medžugoria

Je sobota 14. júla v roku Pána 2012- steho a v kláštore minoritov sa slúži sv. omša o 10.30 hodine dopoludnia, na ktorej vodca 5. krížovej výpravy do Medžugoria páter Roman dáva požehnanie bojovníkom kruciáty z Levoče, Lendaku, Bardejova a iných kútov Slovenska na cestu, ktorá ich naplní radosťou zo zážitkov duchovných i fyzických, pokojom zo stretnutia s Pánom a jeho mamkou Máriou a požehnaním, ktoré si vyslúžia počas desiatich dní putovania za Božou láskou. Je ich 46 a spolu s pátrom Romanom Gažúrom a dvomi vodičmi tvoria ozajstné malé Gedeonovo vojsko.

Po jednoduchom, ale chutnom obede v kláštore spoločne naložili do útrob pripraveného vozidla batožinu, potom odhodlane nastúpili a zaujali miesta aj sami bojovníci Kruciáty. Zaznel povel z úst vodcu výpravy a vodič, pán Jozef Buchala z Bardejova, šibol do 400-koňového záprahu zo stajne firmy Mercedes, a ten sa s dunením o 13.30 hodine stredoeurópskeho času pohol v ústrety dialávám. Počas krátkej zástavky v Prešove posádku doplnil druhý vodič, 24-ročný mládenec Dominík z Klúšova, ktorý sa popri bravúrnom ovládaní 15-tonového kolosu na kolesách na 10 dní stal aj fotografom a kameramanom výpravy, začo mu od všetkých patrí veľké poďakovanie.

Počas celej cesty členovia púte statočne ostreľovali odvekého nepriateľa Božieho kráľovstva sústredenou palbou osobných ručných zbraní v rozsahu všetkých 20-tich desiatok ruženca. Prestávky v palbe vyplňovali nábožným spevom, ktorý statočne viedla Majka Oravcová z Levoče a Janko Fudaly z Lendaku. V ranných hodinách každého dňa bola použitá aj zbraň hromadného ničenia všetkej temnoty zla v podobe odriekania ranných chvál zo žaltárov. Modlitby a spev utíchli

iba nakrátko počas noci, keď sa dialkový autobus s nápisom Neoplan na prednej maske a veľkou fotografiou s podobizňou Medžugorskej Panny Márie na čelnom skle premenil na tichý kozmický koráb ženúci sa v temravách priestoru diaľnice za vytúženým cieľom stále na juh až k Zorničke Slobody.

Nedeľné ráno dňa 15. júla. 2012 o 9.00 hodine privítalo cestujúcich na Makarskej riviére v Chorvátsku. Veprice – Chorvátske Lurdy – zazneli jasavým spevom, ktorý sa ozýval z hrdiel slovenských pútnikov počas svätej omše, ktorú slúžil p. Roman. Po svätej omši nasledovala krížová cesta v areáli pútnického miesta a potom si cestujúci dopriali vytúžený oddych pri Jadranskom mori. Horúci snečný deň uplynul rýchlo pri šantení v teplých zelenomodrých iskrivých vodách Jadranu. Večer vykúpaná, vytešená a usmievavá posádka nastúpila do autobusu, aby sa presunuli do cieľa púte – Medžugoria. Vo večerných hodinách privítali pútnikov v Medžugorí manželia Zdenko a Ankica Ramljakovi a sprievodkyňa výpravy Petra. Počas ubytovania unavení pútnici strávili noci na pohodlných posteliach v dome štedrých hostiteľov, ktorí sa perfektne starali o všetky ich potreby počas celého pobytu.

Nasledujúce dni ubehli ako na rozprávkovom kolotoči točiaceho sa v realite posvätných miest Medžugoria: Podbrdo, Kríževac, mužské a ženské Cenacolo, stretnutie na Patrickom u Nancy, cesta do Tihaliny, kde si počas svätej omše manželia Gibalovci obnovili manželské sľuby pri príležitosti 30. výročia ich sobáša. Vodopády Kravice, kde pútnici strávili pár hodín príjemného oddychu. A samozrejme každodenný večerný program v areáli kostola v Medžugorí strávený v modlitbách sv. ruženca, adorovaním Kristovho Tela pred Najsvätejšou sviatosťou oltárnou, tiché modlitby pred krížom, čas zamyslenia sa pri hrobe pátra Slávka Barbariča a sväté

omše pozorne počúvané so slúchadlami rádií v ušiach so slovenským prekladom – to všetko naplňalo myslenie, srdcia i duše pútnikov posvätnou bážňou a láskou nášho Pána, kľačiac pri nohách Panny Márie. A v skutku, Božia milosť pôsobila v každom z pútnikov. Za všetkých spomenieme chlapov z útulku sv. Fratiška a pátra Romana, ktorí hneď v prvý deň pobytu po nedospatej noci včasráno obetavo slúžili pri výstupe a zostupe na Kríževac inej slovenskej výprave, keď pomáhali nosiť nosidlá s pohybovo postihnutým chlapcom. A tiež radosťou žiariace oči Majky Janíkovej, ktorá zo srdca ďakovala tým istým chlapom aj všetkým, ktorí jej pomáhali kráčať na Podbrdo a na Kríževac.

Všetko má svoj začiatok a koniec. Aj púť kruciáty. V pondelok 23. júla po svätej omši nastúpila do autobusu na spiatočnú cestu. Duchovne posilnení vo viere sa vraciame na rodné Slovensko spolu so sv. Pavlom oblečení do Božej výzbroje. S modlitbou na perách 24. júla predpoludním sa navzájom lúčime pred kláštrom minoritov v Levoči. Rozišli sme sa do svojich domovov s požehnaním pátra Romana, na ktorého sa v plnej miere vzťahujú slová sv. Pavla z Prvého listu Korinťanom, kapitoly 13. Veríme, že o rok sa znovu zídeme na ďalšej púti.

Marián Kočiš, člen KOČ a účastník púte

Pozvánky

Celoslovenské sympóziium KOČ

Dovoľujeme si vás pozvať na 14. celoslovenské sympóziium Kruciáty oslobodenia človeka, ktoré sa uskutoční v dňoch 12. až 14. októbra 2012 v Levoči. Téma sympózia je: **Ublížujú alkohol, drogy, hazardné hry... len závislému? (Spoluzávislosť).** KOČ

Z kalendária kruciáty

21. – 23. 9. 2012 – Národná konferencia KWC v Poľsku

22. 10. 2012 – Liturgická spomienka na bl. Jána Pavla II.

Pravidelné stretnutia

KOČ Bardejov

V Kostole sv. Anny každý párny týždeň vo štvrtok po večernej svätej omši o 16.30 hod.

KOČ Jarovnice

V kostole každý pondelok po večernej svätej omši.

KOČ Lipany

V čajovni každú druhú nedeľu v mesiaci o 16.00 hod.

KOČ Lendak

V kostole každý druhý týždeň v stredu po večernej svätej omši.

KOČ Levoča

V kláštore minoritov každý štvrtok o 17.00 hod. (okrem 29. decembra 2011). Nasleduje adorácia o 20.00 hod. (okrem prvopiatkového týždňa, keď je adorácia v kaplnke kláštora minoritov).

KOČ Rožňava

V priestoroch farského úradu každý druhý a štvrtý utorok v mesiaci o 18.10 hod.

KOČ Prešov

V priestoroch Slovenského červeného kríža na Jarkovej ul. (oproti Mestskej polícii) každú druhú stredu v mesiaci o 17.15 hod.

Oznam

KOČ prosí členov a kandidátov, aby si skontrolovali svoje registračné údaje uvedené v prihláške a zmeny oznámili na registracia@kruciata.sk alebo na adresu v KOČ v Levoči. Ďakujeme!

ECHO Kruciáty oslobodenia človeka

Informačný list pre vnútornú potrebu KOČ

Vychádza šesťkrát do roka vďaka štedrosti p. Ing. Rudolfa Češka.

Redakcia: o. ThDr. Jozef Heske, PhD.

RNDr. Štefan Paločko,

Ing. Martina Tomečková

Kontakt: Kruciáty oslobodenia človeka –

Stanica č. 1, Košická 2, 054 01 Levoča

0905 709 324, 0907 977 645

www.kruciata.sk, echo@kruciata.sk